

POSTANOWIENIE

24 lipca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Robert Bury

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 24 lipca 2019 roku

sprawy z wniosku (...) spółki akcyjnej w G. w (...)

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

o udzielenie zabezpieczenia

postanawia:

oddalić wniosek.

SSO Robert Bury

UZASADNIENIE

1) Wnioskodawca domagał się udzielenia zabezpieczenia roszczenia pieniężnego wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. w wysokości 14.020 euro jako sumy głównej, 7.500 dolarów amerykańskich jako kosztów postępowania arbitrażowego, 1.567 zł tytułem kosztów postępowania zabezpieczającego. Zabezpieczenie roszczeń miało polegać na zajęciu do kwoty 89.786,55 zł wierzytelności z rachunku bankowego obowiązanego, zajęciu bliżej opisanych ruchomości znajdujących się w siedzibie obowiązanego w P., przy ulicy (...), zajęciu nieokreślonych ruchomości znajdujących się na terenie tej nieruchomości, a ujawnionych w toku czynności komorniczych, zajęciu wierzytelności obowiązanego względem Skarbu Państwa Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w S. z tytułu rozliczeń podatkowych w zakresie kwoty nadpłaty w podatku dochodowym oraz zwrotu nadpłaty w podatku od towarów i usług. Na wypadek nieuwzględnienia tak sformułowanego wniosku, uprawniony domagał się zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego oraz innych rachunków bankowych ustalonych w toku postępowania zabezpieczającego ujawnionych w toku postępowania komorniczego oraz wierzytelności względem Skarbu Państwa Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w S. z tytułu rozliczeń podatkowych, tj. w zakresie zwrotu nadpłaty w podatku dochodowym oraz zwrotu nadpłaty w podatku od towarów i usług.

2) Według twierdzeń faktycznych wniosku, 19 czerwca 2017 roku obowiązanym - (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. zawarł ze spółką prawa szwajcarskiego (...) SA z siedzibą w G. umowę o wykonanie łodzi. Obowiązany zobligowany był do dostarczenia łodzi w stanie w pełni zdatnym do żeglugi przed 1 lipca 2018 roku. Według artykułu 2.3. umowy, spółka (...) SA miała dostarczyć obowiązanemu formy konstrukcyjne do budowy łodzi, które stanowiły własność spółki (...), wnioskodawcy w rozpoznawanej sprawie. Obowiązany powinien przechowywać udostępnione materiały nieodpłatnie oraz zabezpieczyć je jako własność podmiotu trzeciego niebędącego stroną umowy. Przewidziano jednocześnie obowiązek spółki (...) do zwrotu form po wygaśnięciu umowy na pierwsze żądanie spółki (...). Według twierdzeń faktycznych wniosku doszło do opóźnienia w wykonaniu Ł. za które odpowiedzialność ponosi obowiązanym wskutek swoich wewnętrznych problemów. Spółka (...) przekazała dodatkowo kwotę wynagrodzenia w wysokości 30.000 euro aby wesprzeć pracę obowiązanego.

3) (...) nie została wykonana w terminie, a uprawniony i spółka (...) powzięły wiedzę o nienależnym zabezpieczeniu form na terenie zakładu produkcyjnego obowiązanego. Obowiązany wezwał spółkę (...) do bezzwłocznego odbioru form, a 12 września 2018 roku także uprawniony wezwał obowiązanego do wydania form. Spółka (...) oświadczeniem zawartym w piśmie z 11 października 2018 roku odstąpiła od umowy. Uprawniony zażądał zwrotu form, odbiór miał mieć miejsce 22 października 2018 roku. Obowiązany oświadczył, że nie będzie ponosić kosztów opakowania i transportu odbieranych przedmiotów, dlatego uprawniony i spółka (...) zamówiły pojazdy transportujące dźwig oraz personel. Uprawniony przesunął termin operacji, który ostatecznie miał mieć miejsce 31 października 2018 roku. Na kilka dni przed potwierdzonym terminem odbioru form pełnomocnik obowiązanego poinformował pełnomocnika uprawnionego o niemożliwości odbioru form w tym dniu; ostatecznie strony umówiły się na 5 listopada 2018 roku.

W celu przeprowadzenia operacji transportu form i łodzi uprawniony oraz spółka (...) zobligowani byli do zamówienia odpowiedniego pojazdu ciężarowego, dźwigu oraz kilkunastu osób, które miały wspomóc przenoszenie ruchomości. 5 listopada 2018 roku przedstawiciele uprawnionego wraz z ekipą odpowiedzialną za przeprowadzenie operacji stawili się w miejscu wykonywania łodzi. Obowiązany odmówił jednak wydania ruchomości. Złożono zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa. Po wszczęciu śledztwa 13 lutego 2019 roku przedstawiciele uprawnionego udali się w miejsce przechowywania form oraz łodzi. Wnioskodawca musiała ponownie ponieść koszt operacji, czyli dźwigu, transportu oraz personelu. Koszty poniesione w związku z odbiorem form 5 listopada 2018 roku to 4.020 euro a koszty skutecznej próby odbioru form 13 lutego 2019 roku to 10.000 euro.

4) Uzasadniając interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia wnioskodawca wskazał, że kapitał zakładowy obowiązanego to 5.000 zł, ze sprawozdań finansowych wynika, że od 2013 roku obowiązany ponosi straty, a w 2017 roku strata bilansowa wyniosła ponad 2,5 miliona złotych, wysokość zobowiązań krótkoterminowych przekroczyła 2,7 miliona złotych, przy przychodach przekraczających 300.000 zł. W 2018 roku strata wyniosła blisko 400.000 zł, wysokość zobowiązań krótkoterminowych ponad 2,7 miliona złotych, a koszty działalności operacyjnej ponad 1,3 miliona zł, przychody ze sprzedaży wyniosły ponad 640.000 zł. Tak dokonana ocena finansowa obowiązanego ma uzasadniać interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia.

Sąd zważył, co następuje.

1) Przepisy kodeksu postępowania cywilnego o jurysdykcji znajdują zastosowanie, kiedy nie istnieje umowa międzynarodowa (art. 91 ust. 2 Konstytucji RP) albo akt prawa wspólnotowego regulujące ten przedmiot. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 12 grudnia 2012 roku w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych z dnia 12 grudnia 2012 roku (Dz.Urz.U.E.L Nr 351, str. 1) znajduje zastosowanie między państwami członkami wspólnoty oraz między państwami członkami wspólnoty i innymi państwami w braku umowy międzynarodowej. Polska w dalszym ciągu jest związana Konwencją lugańską z 2007 roku - Konwencja o jurysdykcji i uznawaniu oraz wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych z 30 października 2007 roku (Dz. Urz. UE 2009 L Nr 147, s. 1). Konwencja zastąpiła Konwencję lugańską z 1988 roku, weszła w życie między Unią Europejską (tym samym i Polską) a Szwajcarią 1 stycznia 2011 roku (bliżej A. Marciniak (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Tom IV. Komentarz. Art. 1096–1217, Warszawa 2017 komentarz do art. 1097 k.p.c., teza 22). Według art. 31 konwencji, wniosek o zastosowanie środków tymczasowych, włącznie ze środkami zabezpieczającymi, przewidzianych w prawie państwa związanego niniejszą konwencją, może zostać wniesiony do sądu tego państwa także wówczas, gdy na podstawie niniejszej konwencji sprawa główna należy do jurysdykcji sądu innego państwa związanego niniejszą konwencją. Dla pozytywnego ustalenia jurysdykcji sądów polskich w zakresie postępowania zabezpieczającego w sprawie, w której wnioskodawcą jest spółka mająca siedzibę w (...), bez znaczenia zatem pozostaje ustalenie, czy sądy polskie zachowują jurysdykcję w sprawie głównej.

2) W odniesieniu do ostatniej kwestii - według art. 2 konwencji, osoby mające miejsce zamieszkania na terytorium państwa związanego konwencją mogą być pozywane, niezależnie od ich obywatelstwa, przed sądy tego państwa, a według art. 60 konwencji, dla celów stosowania niniejszej konwencji spółki i osoby prawne mają swoje miejsce zamieszkania w miejscu, w którym znajduje się ich statutowa siedziba. Sąd polski zachowuje zatem jurysdykcję

krajową w zakresie wniosku o zabezpieczenie jak i w zakresie ewentualnej sprawy głównej bez względu na przedmiot tego postępowania, więc czy dotyczy roszczenia wynikającego z kontraktu czy ze stosunków bezumownych i bez względu na prawo państwa, które znajdzie zastosowanie, co niżej zostanie wyjaśnione.

3) Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 konwencji nie stosuje się do sądownictwa polubownego, jednak nie dotyczy to możliwości zabezpieczenia roszczeń przed wszczęciem postępowania przed sądem arbitrażowym albo już w jego toku. O udzieleniu zabezpieczenia w tej sprawie orzeka sąd państwowy, zatem stosuje się cytowaną konwencję.

4) O jurysdykcji sądu polskiego decydują wskazane przepisy Konwencji; na marginesie można wskazać, że do tych samych konstatacji prowadzą normy prawne przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Zgodnie z art. 1110³ k.p.c., jurysdykcja krajowa w postępowaniu zabezpieczającym istnieje także wtedy, gdy zabezpieczenie może być wykonane w Rzeczypospolitej Polskiej lub wywołać skutek w Rzeczypospolitej Polskiej. Z uwagi na siedzibę strony pozwanej w Polsce i wnioskowany sposób zabezpieczenia, w postępowaniu zabezpieczającym istnieje jurysdykcja krajowa bez względu na ustalenie, czy jurysdykcja ta byłaby zachowana w razie wszczęcia postępowania procesowego. Zgodnie z art. 1166 k.p.c. poddanie sporu pod rozstrzygnięcie sądu polubownego nie wyłącza możliwości zabezpieczenia przez sąd roszczeń dochodzonych przed sądem polubownym, co znajduje zastosowanie także wtedy, kiedy miejsce postępowania przed sądem polubownym znajduje się poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej.

5) Z twierdzeń faktycznych wniosku wynika, że 25 marca 2019 roku uprawniony wraz ze spółką (...) wszczęli postępowanie przeciwko uczestnikowi przed Międzynarodowym Sądem Arbitrażowym, gdzie sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą 24386/GR, co zostało uprawdopodobnione pismem na karcie 122 akt wskazującym na wysokość wynagrodzenia arbitrów. Umowa powołana w sprawie łączy spółkę (...) i obowiązanego zawierając zapis na sąd polubowny według nomenklatury prawa polskiego. Poddanie sporu pod rozstrzygnięcie sądu arbitrażowego jest aktualne dla sporów wynikających z umowy, która nie łączy przecież wnioskodawcy i uczestnika. Z treści wniosku nie wynika, czy istnieje jakaś inna umowa przewidująca rozstrzygnięcie sporów między stronami tego postępowania przez sąd arbitrażowy. Jurysdykcja sądów polskich w postępowaniu zabezpieczającym jest jednak zachowana bez względu na istnienie umowy między uprawnionym a obowiązującym o poddanie sporu rozstrzygnięciu sądu arbitrażowego, co wyżej wyjaśniono w oparciu o konwencję lugańską, decydującą o jurysdykcji krajowej (normę konwencji powtarza art. 1110³ k.p.c.).

6) Wszczęcie postępowania przed sądem arbitrażowym zostało uprawdopodobnione, jednak nie jest faktem warunkującym możliwość złożenia wniosku o udzielenie zabezpieczenia. Z art. 1166 § 1 k.p.c. nie wynika, że przed wniesieniem pozwu przed sądem polubownym zabezpieczenie roszczenia przez sąd państwowy jest wyłączone (por. K. Weitz w T. Ereciński (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom VI. Międzynarodowe postępowanie cywilne. Sąd polubowny (arbitrażowy), wyd. V, teza 3. do art. 1186 k.p.c., Opublikowano: WK 2017). Kwestię tę samodzielnie reguluje art. 730 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., z którego wynika, że sąd państwowy może udzielić zabezpieczenia także przed wszczęciem postępowania.

7) Umowa na sprzedaż i budowę łodzi z 19 czerwca 2017 roku łączy spółkę (...) i spółkę (...). Z punktu 2.3. umowy wynika, że spółka (...) zobowiązana była dostarczyć spółce (...) formy konstrukcyjne kadłuba i stateczników, które stanowiły własność strony trzeciej, spółki (...). Formy te spółka (...) zobowiązana była zwrócić wnioskodawcy na pierwsze żądanie po wygaśnięciu umowy. W punkcie 9.3. umowy strony postanowiły, że umowa podlega prawu (...). Postanowienie punktu 2.3. umowy jest podstawą roszczenia obligacyjnego spółki (...) wobec spółki (...) o wydanie form. Spółkę (...) i spółkę (...) nie łączy przedstawiona umowa, nie zastrzeżono w niej żadnych uprawnień dla uprawnionego, analogicznie do treści art. 393 polskiego kodeksu cywilnego. Umowa nie konstruuje żadnych roszczeń uprawnionego o wydanie form; jednak roszczenie to może mieć swoje oparcie w prawie własności. Istnieją zatem dwa równoległe roszczenia przeciwko uczestnikowi o wydanie form: spółki (...) o charakterze obligacyjnym i spółki (...) o charakterze rzeczowym.

8) Z przedstawionej umowy nie wynika obowiązek uczestnika pokrycia kosztów wydania rzeczy i jej transportu do miejsca wskazanego przez spółkę (...) albo T.. Jeżeli twierdzenia wniosku odnieść do roszczenia obligacyjnego,

które miałyby przysługiwać spółce (...) i opierać się na kontraktowym, wynikającym z umowy 19 czerwca 2017 roku, obowiązku wydania rzeczy stanowiących własność tejże spółki wraz z obowiązkiem poniesienia kosztów ich wydania i transportu, to roszczenie jest oczywiście nieprawdopodobne. W grę może wchodzić zatem roszczenie o charakterze rzeczowym wywodzone z prawa własności i skonkretyzowane normatywnie przez wnioskodawcę roszczenie o odszkodowanie, odpowiadające wysokości kosztów transportu (str. 6 wniosku) do miejsca wskazanego przez wnioskodawcę albo przez spółkę (...).

9) Przedmiotem postępowania cywilnego jest roszczenie procesowe, twierdzenie istnienia roszczenia materialnoprawnego, więc twierdzenie o prawie, zindywidualizowane co do podmiotu i przedmiotu, oparte o fakty, które wypełniają hipotezy prawa cywilnego materialnego. Powód ani uprawniony nie mają obowiązku odwoływania się do norm prawnych. Twierdzenie o faktach indywidualizuje jednak rodzaj ochrony prawnej, której domaga się powód albo uprawniony w postępowaniu zabezpieczającym. Przedmiotem zabezpieczenia jest roszczenie materialnoprawne, z treści wniosku wynika że jest to roszczenie o odszkodowanie odpowiadające wydatkom związanym z operacją odebrania form ze stoczni oraz kosztom ich transportu. 5 listopada 2018 roku odmówiono wydania form, powstały z tego tytułu koszty w wysokości 4.020 euro za „usługę transportu form z usługą załadunku na środek transportu”. Koszt skutecznego odbioru form to 10.000 euro i jest to „koszt transportu form”.

10) Zgodnie z artykułem 41 prawa prywatnego własność i inne prawa rzeczowe podlegają prawu państwa, w którym znajduje się ich przedmiot, roszczenie windykacyjne niewładającego właściciela przewiduje art. 222 § 1 k.c. Z treści wniosku wynika, że uczestnik nie wyraził zgody na pokrycie kosztów wydania rzeczy i ich transportu. W grę mogą wchodzić dwie możliwości, mianowicie strony mogły zawrzeć umowę, w której jedynie uregulowały sposób i miejsce wydania rzeczy, a nienależyte wykonanie umowy 5 listopada 2018 roku mogłoby rodzić obowiązek odszkodowawczy. Drugim rozwiązaniem jest przypisanie stronie pozwanej odpowiedzialności odszkodowawczej deliktowej, za czyn niewydania rzeczy wbrew ciężącemu obowiązkowi.

11) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 roku w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (R. I) stosowane jest bez ograniczeń geograficznych, tzn. nie tylko w stosunkach wewnątrzunijnych (wewnątrzspółnotowych), ale we wszystkich stosunkach z zakresu prawa prywatnego mających charakter międzynarodowy, więc także w stosunkach z lub między podmiotami przynależnymi do państw trzecich. Rozporządzenie R. I zastępuje w swoim zakresie polskie krajowe normy kolizyjne. Zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia, ewentualna umowa nienazwana o wydanie form podlega prawu państwa, w którym strona zobowiązana do spełnienia świadczenia charakterystycznego dla umowy ma miejsce zwykłego pobytu (w odniesieniu do spółek miejsce siedziby ich głównego organu zarządzającego, art. 19 rozporządzenia). W takiej sytuacji zastosowanie znajdzie polskie prawo cywilne, w tym odpowiedzialność odszkodowawcza z art. 471 k.c.

12) Jeżeli roszczenie mające być przedmiotem zabezpieczenia wynika z przepisów regulujących odpowiedzialność deliktową, to zgodnie z art. 2 ust. 1 Rozporządzenia (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 roku dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (R. II) z dnia 11 lipca 2007 roku (Dz.Urz.U.E.L Nr 199, str. 40), prawem właściwym dla zobowiązania pozaumownego wynikającego z czynu niedozwolonego jest prawo państwa, w którym powstaje szkoda, niezależnie od tego, w jakim państwie miało miejsce zdarzenie powodujące szkodę, oraz niezależnie od tego, w jakim państwie lub państwach występują skutki pośrednie tego zdarzenia. Przepis nie odwołuje się do miejsca czynu niedozwolonego, jako jedyne łącznika, decydujące jest miejsce powstania szkody, jednak dotyczy to sytuacji, kiedy delikt ma charakter wielomiejscowy, kiedy miejsce czynu odrywa się od miejsca szkody. Aktualne pozostaje stanowisko wyrażane w orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości na tle analogicznej regulacji tej kwestii w Konwencji o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisanej w L. w dniu 16 września 1988 r., w których Trybunał stwierdzał, że miejscem szkody jest miejsce, gdzie zdarzenie wywołujące szkodę i pociągające za sobą odpowiedzialność z tytułu czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego bezpośrednio zrodziło szkodliwe skutki dla osoby będącej bezpośrednią ofiarą tego zdarzenia, a nie miejsce, gdzie ofiara - jak twierdzi - poniosła szkody finansowe w następstwie szkody początkowej, która powstała i której osoba ta doświadczyła w innym umawiającym się państwie; nie można zatem interpretować tego przepisu tak szeroko, by objąć każde miejsce, gdzie odczuć można niekorzystne

skutki zdarzenia, które spowodowało szkody występujące gdzie indziej (sprawa C-220/88 D., R.. 1990 s. 1-49; sprawa C-364/93 M., R.. 1995 s. 1- (...) pkt 21; sprawa C-168/02 K., R.. 2004 s. 1- (...) pkt 19-21.)

13) Miejsce ewentualnego deliktu i miejsce powstania szkody jest jednak tożsame, ponieważ niewydanie rzeczy miało miejsce w Polsce i jednocześnie było połączone z wywołaniem skutku w postaci uszczerbku w majątku wnioskodawcy, bez względu na okoliczność, że płatność dokonano z rachunku bankowego wnioskodawcy zlokalizowanego za granicą (przelew na karcie 98 akt dotyczący nieudanego odebrania rzeczy 5 listopada 2018 roku). Bezpośrednie skutki czynu mają miejsce w Polsce. Norma art. 4 ust. 3 cytowanego rozporządzenia R. II stanowi, że jeżeli ze wszystkich okoliczności sprawy wyraźnie wynika, że czyn niedozwolony pozostaje w znacznie ściślejszym związku z państwem innym, niż państwo wskazane w ust. 1 lub 2, stosuje się prawo tego innego państwa. Znacznie ściślejszy związek z innym państwem może polegać, w szczególności, na istnieniu wcześniejszego stosunku pomiędzy stronami, takiego jak umowa, ściśle związanej z danym czynem niedozwolonym. Twierdzenia faktyczne wniosku nie mogą stanowić podstawy do przyjęcia, że niewydanie rzeczy w Polsce i koszty związane z wydaniem rzeczy i są ściśle związane z prawem szwajcarskim. O związku tym nie może decydować umowa ponieważ, jest zawarta między innymi podmiotami.

14) W odniesieniu do pierwszej z możliwych sytuacji - kontraktowej kwalifikacji roszczenia - wnioskodawca nie zgłosił twierdzeń faktycznych dotyczących zawarcia umowy tej treści. Wniosek nie dostarcza podstawowych danych co do tego, czy rzeczywiście intencją stron było zawarcie umowy, że wydanie rzeczy nastąpi 5 listopada 2018 roku, czy ustalenie daty wydania rzeczy miało charakter jedynie faktyczny, bez skutku w zakresie prawa zobowiązań. Przy braku twierdzeń faktycznych, które konkretyzują rodzaj żądanej ochrony prawnej, przy rozpoznawaniu wniosku o udzielenie zabezpieczenia trudno przyjąć, że miało ono charakter relewantny dla zawiązania stosunku zobowiązaniowego, więc że oświadczenia o dacie odbioru rzeczy miały charakter oświadczeń woli. Nie ma twierdzeń, kto złożył oświadczenia woli, czy osoby te były do tego uprawnione. Nie jest znany przebieg wydarzeń 5 listopada 2019 roku. Wysokość roszczenia ma wynikać z dowodu przelewu nieprzetłumaczonego na język polski na karcie 98 akt. Nie wiadomo, jakich dokładnie czynności dotyczy kwota 4.020 euro, na rzecz jakiego podmiotu wykonano przelew, czy rzeczywiście są to koszty związane z nieudaną operacją odebrania rzeczy, jakie są to koszty i czy pozostają w związku przyczynowym z niewydaniem rzeczy. Z wniosku wynika, że mają to być koszty załadunku z kosztami transportu, a przecież odbiór rzeczy miał się nie powieść. W zakresie kwoty 10.000 euro jako kosztów odebrania i transportu form w miejsce wskazane przez uprawnionego, obowiązuje wykonał umowę - wydał rzecz, więc roszczenie o odszkodowanie za niewykonania zobowiązania nie mogło powstać. Roszczenie o odszkodowanie za niewydanie rzeczy wynikające z kontraktu nie jest uprawdopodobnione.

15) Jeżeli zabezpieczeniu ma podlegać roszczenie odszkodowawcze z deliktu, nie jest znany przebieg zdarzenia 5 listopada 2018 roku, nie można przyjąć prawdopodobieństwa, że rzeczy nie wydano wskutek zawinionego czynu obowiązanego. Twierdzenie o niewydaniu rzeczy nie tworzy jeszcze prawdopodobieństwa czynu niedozwolonego. Nie uprawdopodobniono wysokości kosztów z tego tytułu, twierdzono, że kwota 4.020 euro to koszty załadunku z kosztami transportu, w sytuacji kiedy nie dokonano odbioru rzeczy. Podobnie, jak wyżej, nie wiadomo, jakich czynności dotyczy kwota 4.020 euro, na rzecz jakiego podmiotu wykonano przelew, czy rzeczywiście są to koszty związane z odebraniem rzeczy i czy pozostają w związku przyczynowym z niewydaniem rzeczy. Rozpatrując roszczenie o odszkodowanie w odniesieniu do zdarzenia z lutego 2019 roku nie ma ono charakteru deliktu, ponieważ uczestnik wydał rzecz, więc zachował się zgodnie z nakazem bezwzględnie obowiązującego przepisu statuującego roszczenie windykacyjne.

16) Stosownie do art. 730¹ § 1 i 2 k.p.c. udzielenia zabezpieczenia może żądać każda strona lub uczestnik postępowania, jeżeli uprawdopodobni roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia. Roszczenie nie jest prawdopodobne przy jego rozpatrzeniu jako wynikającego z kontraktu albo deliktu, co decyduje o oddaleniu wniosku. Przy przyjęciu, że roszczenie nie zostało uprawdopodobnione, zbędne jest badanie interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Można jednak zauważyć, że przedstawione przez wnioskodawcę sprawdzania finansowe, w szczególności kilkuletnia strata, wywołana wysokimi kosztami i zdecydowanie mniejszymi przychodami, niskie przychody z działalności operacyjnej i wielkość zobowiązań krótkoterminowych wskazuje na trudną sytuację

finansową obowiązanego. Ujemny kapitał własny wskazuje na przerost zobowiązań nad majątkiem spółki, co może być przyczyną ogłoszenia upadłości przy stanie przekraczającym 24 miesiące (art. 11 ust. 2 prawa upadłościowego).

SSO Robert Bury

Sygn. akt VIII GCo 113/19

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

(...)

SSO Robert Bury